

Carina van Leeuwen

(forensisch rechercheur cold cases, schrijver en spreker): 'Ik heb een bijzonder jaar. Op 18 juli word ik 65, ik ben tien jaar getrouwd met de dame met wie ik al 32 jaar samen ben, ik ben tien jaar thrillerauteur naast mijn baan bij de politie. En mijn vader is zestig jaar dood. Allemaal mijlpalen, waarbij je steeds meer gaat stilstaan als je ouder wordt. Mijn vader was pas 39 toen hij stierf, ik realiseer me elk jaar beter hoe jónɡ dat is.

'Ik heb één herinnering aan mijn vader: zijn dood. Ik was 4 toen hij overleed; negen dagen later zou ik 5 jaar worden en een fiets krijgen voor mijn verjaardag. Ik weet nog dat ik bij mijn moeder achterop de fiets zat, ze had me uit school gehaald, het was een mooie zomerdag en ze droeg een witte jas met parelmoeren knopen. Toen ze thuis haar fiets in de schuur zette, zag ik de witte Opel Kadett komen aanrijden van oom Derk. Geen echte oom, maar een collega van mijn vader, die bij de marechaussee zat. Ik zwaaide vrolijk, want als oom Derk kwam, was het feest. Maar hij stapte in uniform de auto uit met twee collega's en ze zetten alle drie plechtig hun pet op – dat was anders dan anders. En dat mijn moeder begon te huilen, was al helemáál niet goed. 'De volgende herinnering is dat het huis vol vreemde mensen zit. Ik leun tegen de stoel waarvan de goudgele stof tegen mijn benen kriebelt, ik weet het nog precies. Ik vraag aan mijn moeder: maar mama, wíé is er dan dood?

'Op de begrafenis ben ik niet geweest, zo ging dat in die tijd. Ik ging gewoon naar school, en daar werd nergens over gesproken. Op mijn verjaardag, een kleine week later, kwam oom Derk weer met de auto en deze keer kwam er een rode kinderfiets uit, voor mij. Maar ik deinsde terug, want oom Derk en zijn Opel Kadett: dat kon niet goed wezen, dat wist ik inmiddels wel. Ga maar, zei mijn moeder. Die fiets is voor jou. Ik fietste er zó op weg. Zonder zijwieltjes

– nu ontroert dat beeld me omdat het zo symbolisch is, vanaf toen moest ik het zelf doen. Maar een verdrietige jeugd heb ik daardoor niet gehad. Ik had geen vader, zo was het nu eenmaal. Ik had geen herinneringen aan hem; alles wat ik van hem weet, heb ik pas later uitgevogeld. En wat je niet kent, kun je ook niet missen. 'Mijn moeder sloeg zich er fantastisch doorheen, ze moet haar verdriet goed verborgen hebben voor mij en mijn zus. Ze haalde haar rijbewijs, we gingen op vakantie, ze maakte er het beste van. Een leuke, stoere vrouw was ze, met wie ik later de halve wereld heb rondgereisd. We konden erg

Niets gebeurt zonder reden

Carina als 4-jarige met haar vader op de enige foto die er van hen samen is. Rechts: Carina nu.

Haar vader overleed toen Carina 4 jaar was. Een verdrietige jeugd had ze daardoor niet; wat je niet kent, kun je ook niet missen. Maar als ze zich later verdiept in zijn verleden, komt ze achter een aantal bijzondere gelijkenissen.

lachen samen. 'Papa is naar de Here Jezus om hem te helpen klussen,' zei ze vroeger tegen ons. Ik weet nog dat ik hem zijn klusschoenen achterna wilde brengen toen ik die zag staan, die was hij vergeten. En mijn zus hield haar rapport voor het raam omhoog. Dan kon hij dat bekijken in de hemel. 'Met het huwelijk van prinses Beatrix en Claus kregen we allemaal een kleurboekje in de klas, met kasteel Drakensteyn erin, waar ze gingen wonen. Dat was bij ons in de buurt; daar vlakbij was mijn vader overleden. Voor het kasteel in het kleurboek stond een poppetje op wacht. Michael in onze klas zei in plat Soests, ik hoor het nog: 'Dat is de vader van Carina, die was marechaussee, die is doodgegaan met hardlopen.' Ik kon wel door de grond zakken. Ik schaamde me kapot; je wilt niet anders zijn als kind, en vooral niet zielig. Aan de andere kant: Defensie deed veel voor weduwen en wezen en daarom kregen wij elk jaar fantastische Sinterklaascadeaus, echte schaatsen en zo, die

Sinterklaas zélf kwam brengen. De halve straat liep dan uit. Zegt een buurjongetje jaloers: 'Ik wou dat mijn vader ook dood was!'

Toen ik 40 werd, had ik sterk het besef dat ik nu ouder was dan mijn vader was geworden. Vanaf dat moment ben ik van alles over hem gaan uitzoeken. Mijn moeder had me verteld wat ze wist, maar goed beschouwd was ze maar acht jaar met hem getrouwd geweest, ze wist ook niet alles. En ik ben forensisch onderzoeker, gespecialiseerd in cold cases, oude zaken, bij mij gingen alle recherchelampjes aan.

'Mijn vader had tijdens de oorlog in kamp Amersfoort gezeten waar hij erg was mishandeld, dat wist ik van mijn moeder. Maar wat er precies was

'Mijn moeder wist ook niet alles en ik ben gespecialiseerd in cold cases, oude zaken, bij mij gingen alle recherchelampjes aan'

gebeurd, ontdekte ik pas bij het Niod en het Rode Kruis, waar alles tamelijk goed bleek gedocumenteerd. Ik zie nog die aardige gozer uit een archiefkelder komen met de roze registratiekaart van mijn vader. Die had hij misschien wel in zijn handen gehouden. Magisch.

'Om aan de *Arbeitseinsatz* te ontkomen, was mijn vader ondergedoken. Tijdens een huiszoekingsactie is hij gevlucht en in een boom geklommen. Daar werd hij uit geschoten en vervolgens kwam hij in kamp Amersfoort terecht. Hij zou als dwangarbeider op transport worden gesteld naar kamp Neuengamme, maar omdat hij ernstig

ziek was – ik heb het Rode Kruis-rapport uit de ziekenbarak – ontsnapte hij daaraan. Zo ging dat: ze slaan je eerst half dood en dan hebben ze niks meer aan je – goddank, in dit geval. 'In 1945 werd hij uit het kamp gegooid, tien jaar later trouwde hij met mijn moeder en in 1964 was hij dood. Tijdens een sporttest van de marechaussee begaf zijn hart het, een gescheurde aorta – ik heb het proces-verbaal opgevraagd en andere stukken, en daarmee heb ik aardig kunnen reconstrueren hoe het is gegaan. Een 10 kilometerloop met volle bepakking, helm, rugzak, karabijn. Mijn vader blijft achter, zakt in elkaar in de berm. Hij vraagt om water, maar in 1964 heeft niemand dat bij zich. Iemand loopt naar kasteel Drakensteyn om daar te bellen, pas drie kwartier later is er een dokter. Die stelt vast dat hij al dood is; van reanimeren heeft nog niemand gehoord. De plek rond zijn lichaam wordt met geel krijt afgetekend – fascinerend toch, als je bedenkt welk vak ik heb gekozen? Mijn vader bleek óók recherchewerk te hebben gedaan, bij de marechaussee. In kamp Amersfoort nog wel, waar hij na de oorlog meewerkte aan onderzoek naar NSB'ers. En, toeval bestaat niet, naast kamp Amersfoort, in Leusden, kwam ik terecht op de politieschool. 'Ik denk zomaar dat mijn vader dat fantastisch had gevonden. Misschien zit hij daarboven wel mee te sturen. Niets gebeurt zonder reden, daar geloof ik wel in. Door zijn dood ben ik heel jong zelfstandig geworden, ik repareerde de stofzuiger voor mijn moeder met plakband en paperclips. En ik ken geen faalangst: ik ben thrillers gaan schrijven, ik hou lezingen over mijn vak, ik doe dingen op tv. Ik heb in de Ziggo Dome voor twaalfduizend man gestaan, geen stress, vind ik alleen maar leuk. Zonder zijwieltjes – misschien is het gewoon de aard van het beestje, maar ik denk dat het daarmee is begonnen.'